

Za: KAI

*Przemówienie wygłoszone
przez abp. Józefa Michalika*

16 sierpnia 2012 r.

Spotkanie z Patriarchą Cyrylem

**Warszawa Sekretariat KEP
16.08.2012 r.**

**Wasza Świątobliwość
Wasze Ekscelencje
Dostojni Goście towarzyszący Jego
Świątobliwości Patriarsze Moskwy
i Wszechrusi
Dostojni Księża Kardynałowie, Biskupi,
Przedstawiciele Władz
Drodzy Państwo**

Szczerym sercem witam Waszą Świątobliwość oraz towarzyszących Mu Biskupów i dziękuję Kościołowi Prawosławnemu Rosji za to, że staje dziś obok wielkich obrońców i heroldów prawa Bożego w świecie, bo moralna, duchowa wielkość chrześcijan jest solą ziemi i światłem świata (por. Mt 5,13).

Jeśli dzisiaj Patriarcha Prawosławnego Kościoła Rosyjskiego, Kościoła wielkiej ponad tysiącletniej historii, Kościoła wielkich świętych, Kościoła rzeszy męczenników pragnie wraz z Kościołem Katolickim w Polsce zwrócić się ze wspólnym duszpasterskim przesłaniem do wiernych obydwu Kościołów i do wszystkich ludzi dobrej woli, to ten krok staje się świadectwem wiary i mówi bardzo wiele. Tu nie chodzi tylko o gest, ale o przesłanie wspólnego zatroskania o świat, w którym żyjemy,

o potwierdzenie wierności Ewangelii i nierozłącznie związanej z nią etyce, czyli życiu wiarą według Chrystusowego prawa.

Z szacunkiem obserwujemy, że Patriarcha i Prawosławny Kościół Rosyjski wierny swemu powołaniu głosi ewangelię Chrystusową, kocha swój naród i odważnie go broni przed rozpoznanym niebezpieczeństwem źle rozumianej nowoczesności, jednokierunkowego, liberalnego postępu, pozbawionego wrażliwości na obecność Boga i inspirację sumienia w życiu współczesnego człowieka, w społeczeństwach i w narodach. Brak odniesienia do etyki w prawodawstwach państw i organizacji międzynarodowych musi niepokoić ludzi odpowiedzialnych.

Biskupi Kościoła Katolickiego w Polsce także próbują uczciwie rozeznawać znaki czasu i z całym oddaniem starają się realizować zalecenia nauczania Papieskiego, którego aktualnym wyrazem jest troska o nową ewangelizację. Kochając nasz Kościół, kochamy i czujemy też egzystencjalny związek z narodem i Ojczyzną oraz Europą, i w poczuciu odpowiedzialności za zagrożoną duszę narodu i za szansę nowych czasów znajdujemy dziś nową motywację do potwierdzenia naszych chrześcijańskich korzeni i odpowiedzialnego przed Bogiem przypomnienia, że źródła naszej godności i naszej mocy są w Bogu, który dał nam Syna i Zbawiciela i umacnia nas wszystkich ochrzczonych, Katolików i Prawosławnych, darem Ducha Świętego. Jakaż to radość, że dziś możemy wspólnie modlić się do Ojca Jezusa Chrystusa, który zapewnił, że jest tam, gdzie dwóch lub trzech gromadzi się w Jego imię (por. Mt 18, 20), i że tę modlitwę możemy zanosić za wszystkich ludzi razem z Bogarodzicą Maryją, i że w tej jedności z Chrystusem i w modlitwie leży źródło nadziei na wypełnienie naszych zadań.

Kościół i narody potrzebują nauczycieli głoszących i żyjących zgodnie z prawdą wolną od ideologicznego zabarwienia. Potrzebują prawdy Ewangelii głoszonej w miłości. Pierwszym nauczycielem Kościoła jest Jezus Chrystus, który nie unikał stawiania trudnych wymagań. Dzisiejsze czasy wołają o proroków i świadków odważnych, widzących zagrożenia, ale niosących światu nadzieję mocy Bożej, ukazujących ratunek w nawróceniu do Chrystusa Jedyne Zbawiciela człowieka.

Z szacunkiem przyjmujemy głos Patriarchy Kościoła w Rosji, Metropolity Hilariona i wszystkich Biskupów Kościoła Prawosławnego w Rosji i w Polsce, będący wyrazem wspólnej troski o Chrystusowe przesłanie zbawcze, skierowane do świata.

Podzielamy przekonanie Waszej Świątobliwości wyrażane przy różnych okazjach, że przytoczę przynajmniej niektóre: Przed Zachodem i Wschodem stoi najtrudniejsze zadanie wspólnego znajdowania równowagi z jednej strony między postępem w dziedzinie zachowania praw osoby i mniejszości oraz zachowaniem narodowo-kulturowej i religijnej tożsamości poszczególnych narodów – z drugiej strony (s.9). Jesteśmy w epoce forsowanych, jeśli nie powiedziec przemocą narzucanych wartości neoliberalnych (s. 10). Liberalny standard jest proponowany jako obowiązujący dla organizowania wewnętrznego życia kraju i narodów... Należy zwrócić uwagę na wartości moralne jednoczącej się Europy (s. 14). Bardzo owocny może być dialog z Kościołem rzymskokatolickim, uznającym Tradycję za normę wiary (s. 17).

Moralne i duchowe odrodzenie ludzkości powinno zacząć się w środowisku chrześcijańskim od przywiązania chrześcijan do niezmiennych norm moralności ewangelicznej, od organicznego połączenia w życiu codziennym wymiaru osobistego i społecznego etyki chrześcijańskiej ... jest jednak jeden, jak się wydaje, konieczny warunek osiągnięcia jedności Kościoła i odrodzenia ludzkości. Tym warunkiem jest pokuta (s. 55). (Patriarcha Cyryl, Wolność i odpowiedzialność, Białystok 2010).

Wyrażam radość, że możemy dziś spotkać się w siedzibie Konferencji Episkopatu Polski i wymienić opinię na bliskie nam tematy dotyczące życia naszych Kościołów, sytuacji współczesnego świata: szans i zagrożeń, ale twórczą, praktyczną i może szczególnie ważną sprawą, którą powinniśmy tu poruszyć jest pytanie o ciąg dalszy naszego pierwszego, wspólnego odezwania się do wiernych naszych Kościołów i do wszystkich ludzi dobrej woli. Czy widzimy możliwość dalszych kontaktów, współpracy i w jakim zakresie?

Być może odpowiedź na to pytanie będzie wymagała przygotowania i pogłębienia refleksji przez nasze zespoły, które przygotowały tekst oraz dzisiejsze spotkanie, ale warto zarysować ogólny kierunek naszej woli.

Zapewne padną też inne postulaty czy uwagi, które pragniemy przyjąć z całym zrozumieniem.